

תשפ"ד

חלום של ספר

מצוינות שכבת ד'
בהנחיית תמר בארי

**ברוכים הבאים לעולם הדמיון והיצירה של ילדי ביתה ד'!
בין דפי ספר זה תמצאו אוצר של סיפורים מקוריים, פרי
עטם של תלמידים צעירים ומוכשרים. כל סיפור הוא חלון
לעולמו הפנימי של ילד או ילדה, המביא לידי ביטוי את
הרעיונות, החלומות והדמיון שלהם:
מסע הרפתקאות בג'ונגל רחוק, מפגש עם יצורים קסומים,
או סיפור על חברות אמיצה בחצר בית הספר.**

**כל אחד מהסיפורים האלה, נולד מתוך הניצוץ היצירתי של
ילד שהעז לחלום ולכתוב.**

**תלמידי ביתה ד' מזמינים אתכם לצלול לתוך הדפים,
להתרגש, לצחוק ואולי אפילו להזיל דמעה. תנו לדמיונכם
להתעורר ותיהנו ממסע קסום בעקבות הסיפורים.**

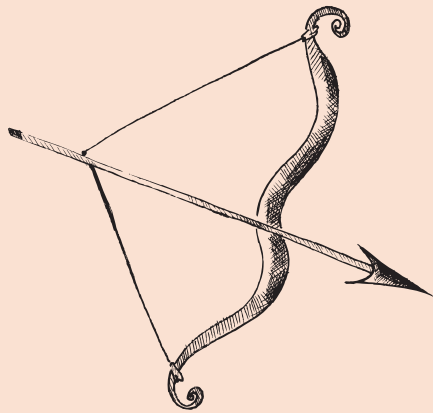
קריאה מהנה!

לאחד את הממלכות

כתבה מאיה ד2

**היה היו פעם שתי ממלכות.
בממלכה אחת חיו יצורים קסומים
ובממלכה השניה בני האדם.**

**לפני המון זמן שתי הממלכות היו
מאוחדות וכולם שמחו, חוץ מסוג
של יצורי קסם... הערפדים.**

**הערפדים התחילו להתרבות ובני
האנוש החלו לפחד מהם. הם
הקימו צבא ותכננו תוכנית
להשמדת בני האדם.**

רק ערפד אחד בשם גל לא רצה להשמידם.
גל היה ערפד קטן. בגיל 9 היו לו עיניים
אדומות כדם כמו שאר הערפדים אבל הוא
היה גבוה ורגיש, מהם.

בבית הספר של הערפדים תמיד לימדו, שבני
האנוש הם יצורים אכזריים שרוצים להרוג
ערפדים, לכן כל הערפדים חשבו כך.

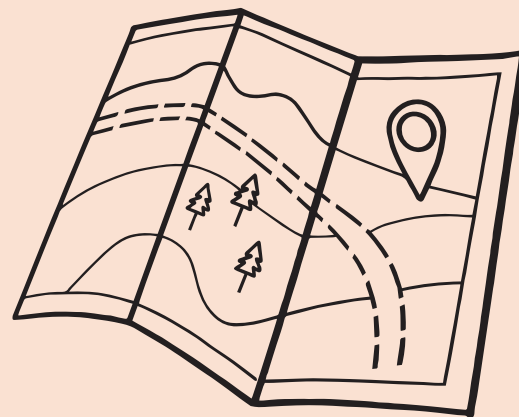
**גל לא האמין למה שסיפרו לו על בני האנוש.
הוא רצה לתת להם הזדמנות להוכיח את
עצמם,
אבל הוא אף פעם לא פגש בן אנוש, בגלל
שהייתה הפרדה ביניהם.**

**בני האדם פחדו מהערפדים אז הם בנו את
החומה המפרידה, כדי שלא יקרה מצב
שהערפדים יקפצו עליהם וינסו להשמיד אותם.**

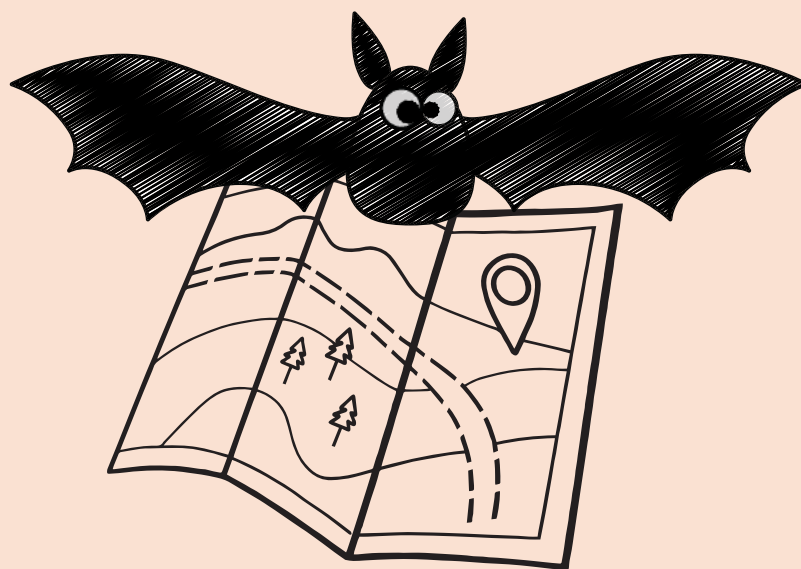
יום אחד נמאס לגל לשמוע על מעשי בני האנוש שסיפרו בבית ספרו. לגל היה חבר שקראו לו צבי, גם הוא היה בן 9 והוא היה קצת פחות גבוה מגל, אבל שניהם היו רגישים, ולשניהם היו עיניים אדומות כדם.

גם לגל נמאס היה לשמוע על מעשיות בני האנוש שסיפרו בבית ספרו. שניהם רצו לעבור את החומה המפרידה. הם תכננו כבר שנים איך לעבור את החומה אבל אף פעם לא ניסו להפעיל את תוכניתם.

לילה אחד גל וצבי ניסו לעבור את החומה, אבל נתקלו
בבעיה: הם לא ידעו שבלילה השומרים באים ושומרים שאף
אחד לא יעבור את החומה המפרידה. לא היה להם מזל,
והשומרים תפסו אותם, והחזירו אותם הביתה אל
משפחתם.

באותו לילה המשפחות של הערפדים כעסו עליהם מאוד,
אבל לא היה להם אכפת. הם המשיכו להפגש ולתכנן איך
לעבור את החומה.

לילה אחד הם ניסו לעבור את החומה.
הם לא ידעו שבלילה מגיעים השומרים שדואגים שאף אחד
לא יעבור את החומה המפרידה.
אבל הם לא התייאשו, הם חשבו על תוכנית שתבלבל את
השומרים: אחד מהם ישאל את השומרים שאלה והאחר,
יתגנב אל מעבר לחומה.
לא היה להם מזל והשומרים תפסו אותם, והחזירו אותם
הביתה. באותו לילה המשפחות שלהם כעסו עליהם מאוד.

לגל וצבי לא היה אכפת ממשפחותיהם
הכועסות. הם המשיכו את הפגישות
שלהם, ותכננו משך לילות שלמים
וארוכים, עד שהתוכנית הייתה מדויקת
לפרטי פרטים. הם היו צריכים לחכות
עוד פעם לפני שהצליחו להפעיל את
התוכנית לפועל.

**עבר זמן רב עד שיום אחד גל וצבי רבו.
מאותו יום לא דיברו יותר אחד עם האחר. בינתיים גל גדל
והיו לו כבר הרבה חברים חדשים, גל אהב אותם אבל
התגעגע לצבי.**

**יום אחד גל אמר לעצמו "די כבר המון זמן מאז שנפגשתי
עם צבי, אני חייב לחזור לדבר איתו".**

**גל מצא את צבי בחצר בית הספר,
במסלול המכשולים. הוא רץ אל צבי,
אבל צבי לא זכר אותו. הוא שאל
"מי אתה?", וגל ענה לו: "צבי אתה
לא זוכר אותי? הייתי חברך הטוב
ביותר, גל"
צבי התחיל להיזכר. הוא אמר לגל:
"זה אתה גל? התגעגעתי אלייך מאוד"
צבי נתן לגל חיבוק גדול גדול,
שניהם הבטיחו זה לזה שלעולם לא
יפרדו.**

עוד באותו לילה גל וצבי ביצעו את מה שתכננו בדיוק באותו לילה לפני 3 שנים. הפעם הם הצליחו לעבור את החומה מכיוון שהיו יותר גדולים ויותר חזקים ממה שהיו לפני שלוש שנים. הערפדים הקטנים (בוא נגיד לא כל כך קטנים. הם היו בני 12!!!), היו צריכים תחפושת, כדי שלא יתגלו, במקרה שבני האדם באמת מה שסיפרו. הם כל כך התרגשו לראות את הצד השני של החומה. מאותו יום הם ידעו שיצאו למסע, ואולי אפילו מסע ארוך מאוד.

הערפדים מצאו תחפושות של בני האדם. והתחפשו, למזלם הטוב באותו יום היה חג פורים. הערפדים אהבו את התחפושות. אבל כל הזמן צחקו אחד על השני. כל בני האדם חשבו שהם מאוד מוזרים.

**הערפדים ידעו שיקח זמן רב עד שיחזרו לממלכה שלהם,
ולכן יהיו חייבים להירשם לבית ספר כלשהו.**

**הערפדים התחילו להיות רעבים, ורצו לטעום אוכל של בני
האדם. הם לא ידעו כלום על בני האדם (חוץ מזה שהם
רוצים להרוג את הערפדים, אבל את זה לא החשיבו בכלל כי
לא ידעו אם זה אמיתי).**

**הם שמעו על מסעדה חדשה שנפתחה. הם רצו למסעדה,
וכשהגיעו, שאלו את המלצר "איפה יש צלחות? אנחנו רוצים
לאכול!" - בממלכה שלהם, אין כסף בכלל, ולכן לא היתה
בעיה במה שאמרו.**

**המלצר אמר להם שכדי לאכול במסעדה צריך לשלם.
המוכר התחיל לחשוד בשני הערפדים שלא ידעו מה זה כסף.**

**גל וצבי רצו כבר לאכול את השניצל וההמבורגר שבשפתם
נקראים העדהעגעהכי, ויניענקגעכגי. הם היו חסרי סבלנות
ורעבים.**

**הערפדים יצאו מהמסעדה וגנבו לאדם שטייל בחוץ, את
הארנק שלו. הם חזרו למסעדה ושאלו את המלצר: "הארנק
מספיק?" המלצר שאל לגבי סכום הכסף בארנק. כשהבין
שהוא ריק הוא הסכים לשלם להם סכום שבו יכלו לקחת את
השניצל וההמבורגר שרצו. גל וצבי יצאו החוצה מאושרים.**

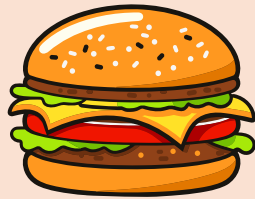
הערפדים החליטו שביום הראשון שלהם הם יטיילו בממלכה של בני האדם, הם טיילו בממלכה וראו, שבני האדם מטפחים את השדות, הדשא, הגינות הציבוריות... הם לא שמו לב לזמן שעבר. כבר היה לילה והערפדים היו עייפים ממש. הם חיפשו מקום לישון בו. "לילה טוב" אמר גל לצבי שכבר נרדם.

בוקר. הערפדים קמו ופיהקו!. גל אמר לצבי: "איזה לילה... חלמתי שאני יכול לעוף!" "אנחנו באמת יכולים לעוף" אמר צבי וצחק על גל. גם גל צחק "חה חה חה, אתה צודק".

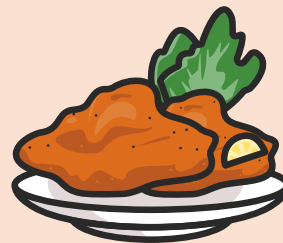
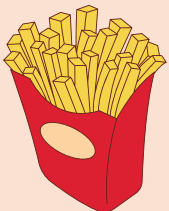
צבי וגל היו רעננים אחרי ששטפו פנים.

באותו בוקר רק במקום אחר היו שתי משפחות מודאגות, בקשר לשני הערפדים הצעירים. אבל לערפדים לא היה אכפת. הם המשיכו לטייל גם ביום השני. וחיפשו מקום לאכול בו, הם לא מצאו מקומות פתוחים. רק מקומות עם שלט "סגור" על הדלת.

לערפדים קרקרה הבטן, הם היו כל כך רעבים. בסוף מצאו מסעדה פתוחה. הם התפרצו לתוך המסעדה, וראו אדם מנקה את המקום, ואת המוכר שם את הכסף בקופה. הערפדים היו הראשונים בתור. הם פנו למוכר וביקשו ממנו המבורגר/ שניצל/ צ'יפס וכל מה שיש לו, כי הם רעבים.

שוב המוכר דרש מהם כסף, ושוב הם נאלצו לגנוב כדי לשלם עבור האוכל. הערפדים הצעירים הבינו, שכסף חשוב בעולם בני האדם. הם יצאו מאוד שמחים מהמסעדה. עם ההמבורגר והשניצל.

**היום זה הוא יום שבו גל וצבי היו צריכים להירשם לבית ספר.
הם היו צריכים להגיע עד השעה 13:30 לסיור בבית הספר עם
הוריהם.**

**הערפדים חיפשו מפה של העיר, אך לא מצאו אפילו לא מפה
אחת. הערפדים שאלו אנשים היכן נמצא בית ספר "קשת".
האנשים לא ידעו לענות. אך הערפדים לא ויתרו. הם המשיכו
לשאל אנשים עד שמישהו הראה להם את הדרך.**

**הערפדים איחרו בשתי דקות וראו שעדיין לא התחילו את
הסיור. בשתי הדקות האלו המנהלת הסבירה על הבית
ספר קשת ולמה קראו לו כך. הערפדים התגנבו בין
ההורים והתקרבו למנהלת כדי לשמוע אותה. התחיל
הסיור בבית הספר והערפדים התלהבו ממנו מאוד! הם
ביקרו במזכירות ובחדר מורים, אחר כך טיילו בגינת בית
הספר, ואז בכיתות. הם נהנו מאוד מהסיור והחליטו שהם
ירשמו אל קשת.**

הערפדים טיילו בגן הבוטני. הם טיילו עד שאמרו להם "המקום נסגר, נא לצאת החוצה" כשהערפדים יצאו החוצה שמו לב שהשעה הייתה מאוחרת ושהיו צריכים לישון. הם פיהקו והלכו למקום שהיו יכולים לישון בו (בגלל שבמקום שהם היו, היו אבנים והם לא יכלו לישון על אבנים!!!). היה זה לילה יפה והערפדים ישנו הרבה. הם קמו בשש בבוקר! "אך" אמר גל "איזה בוקר טוב" "צבי ענה לו "צודק, זה היה לילה ממש טוב. חלמתי על זה שמפרקים את החומה המפרידה וכולם חיים ביחד בשלום ובשלווה" גם אני" אמר גל, "איזה מוזר".

גל וצבי שטפו פנים, והתרעננו בנהר (היה נהר ליד איפה שישנו). גל וצבי התארגנו לבית הספר, זו הייתה הפעם הראשונה בבית הספר זה והם התרגשו מאוד, מאוד.

הערפדים הגיעו לבית הספר מתנשפים, הם היו צריכים לרוץ כי אם הם לא היו רצים הם היו מאחרים הערפדים הגיעו לבית הספר מתנשפים, הם היו צריכים לרוץ כי אם הם לא היו רצים הם היו מאחרים להסעה והם היו צריכים ללכת ברגל. הם נכנסו בשער בית הספר והתחילו ללמוד.

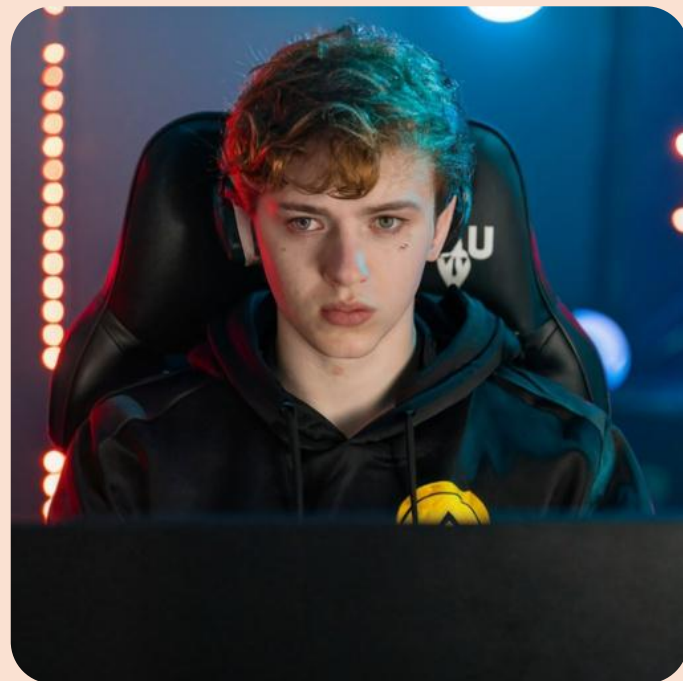
האקר

כתב יותם דז

**פעם היה נער עם עיניים כחולות שיער שחור גבוה ורזה
בן 15 שמו אור.**

**יום אחד בתיכון, בשיעור מחשבים הופיעה תמונה של
פרצוף עם שיער ג'ינג'י, עיניים ירוקות.
זה היה הפושע גאון המחשבים שמו עומר.**

כל הכיתה נבהלה.

אף אחד לא הבין איך הוא פרץ למחשבים.

**היחיד שלא נבהל והבין איך הפושע פרץ למחשבים הוא אור.
משום מה לעידון (חבר של אור) לא פרצו למחשב.**

עידון שלא הבין מה קורה המשיך במשימה שנתנה המורה.

**אור הרגיש פתאום שהוא נשאב לתוך המחשב.
הוא הסתכל סביבו וראה שהוא בתא כלא.
הוא ראה גם שלט ועליו כתוב: "זה חדר הבריחה של עומר
הפושע".**

**אור ניסה להבין איך הוא יוצא מהתא הוא הזיז את המיטה
ומאחורי השלט ראה חידה:
"איש שוכב מת ולצידו היה משהו שהיה יכול להציל מנפילה
ממטוס. מה היה יכול להציל אותו?"
הוא ראה שלושה כפתורים ומתחת לכפתורים תשובות
לחידה.**

**מתחת לכפתור הראשון תמונה של מחשב, מתחת לכפתור
השני תמונה של מים, ומתחת לכפתור השלישי תמונה של
תרמיל צניחה. אור כמובן לחץ על הכפתור השלישי.**

**אחרי שלחץ, השלט נעלם, והתגלה מולו המפתח לדלת.
אור לקח את המפתח ופתח את הדלת. פתאום הופיע קיר עם
שני כפתורים. מעל הכפתור הראשון כתוב: "להציל את כל
הכיתה ולהמשיך בחדר בריחה" מעל הכפתור השני
כתוב: "להציל את עצמך" ובאמצע כתוב "הכפתור הראשון או
הכפתור השני".
אור לחץ על הכפתור הראשון.**

הקיר נעלם ומאחוריו הופיעה זירת קרב!

**עומר הפושע הופיע בזירת הקרב.
הוא קרא לעבר אור:
"בוא להילחם בי!" אור סרב.
עומר הסתער על אור בניסיון לתת
לאור אגרוף, אבל אור התחמק
ממנו, נתן לו מכה ושיתק אותו.
אור ברח כשעומר צועק אחריו:
"ארדוף אותך עד מוות!"**

**הרצפה נפתחה ועומר נפל אל תוך לבה רותחת שהופיעה
בתחתית. עומר נעלם בתוך הלבה, בעוד שאור נשאב
חזרה הביתה.
כולם שמחו ושבחו את אור.**

שלושת הכוחות

פתבו רני ואביב דו

**פעם היה ילד בשם מקס, שהאמין שיש דבר כזה שנקרא
כוחות-על. הוא הוא החליט לצאת למסע לחיפוש אחרי
כוחות-העל.**

**מקס יצא מהבית והלך עד שהגיע ליער, שם ראה משהו
מנצנץ באור השמש.**

היתה זו דלת תקועה באדמה ליד עץ. מאחוריה לא היה דבר. הילד היה סקרן. הוא פתח את הדלת ונכנס.

כאשר הילד עבר דרך הדלת, אל תוך החלל השחור, הוא הלך כמה צעדים, בחושך, חזר להתחלה, וסגר את הדלת. באותו רגע מהידיים שלו עלו להבות והדלת נשרפה כולה ונעלמה.

הילד נבהל והבין שקיבל כוח-על שעליו להשתמש בו בחוכמה, אבל הוא לא ידע איך להשתמש בו.

**מקס חיפש מישהו שיאמן אותו
בכוחות העל החדשים שלו. הוא
הלך ביער על שביל שנראה לו
חדש. בקצה השביל הייתה בריכה.
מקס מצא ילד שישב ונראה עצוב
ליד בריכת השחיה.**

**כשמקס התקרב הוא ראה שמהילד
נפלטת אנרגיה. מקס שאל את הילד אם הוא יכול לאמן אותו
להשתמש בכוח העל שלו.**

**בתום 19 ימי אימון, שאל מקס את הילד לשמו. קוראים
לי זיף. מקס היה אסיר תודה לזיף.
הוא שאל אותו אם הוא רוצה להצטרף למסע למצוא את
שלושת הכוחות: אש, מים, וצומח.**

מקס וזיף ראו סלע ליד הסלע היה ילד-לטאה שחסם אותם. "הי ילדים זה השטח שלי. אין כניסה לזרים".

**זיף ומקס ידעו שבשטח של ילד הלטאה יש כוח על נוסף:
כוח הצמחים. הכח מאפשר יצירת מזון טעים בכל מצב ביער.
ילד הלטאה לא רצה לוותר על הכוח שנמצא בשטח שלו ולכן
הם נלחמו.**

**המלחמה ארכה זמן ממושך. אחרי 3 ימים מקס וזיף ניצחו.
כאשר ילד הלטאה התעלף הם הניחו אותו בצד, לקחו את כוח
הצמחים וברחו מהשטח.**

**מקס וזיף היו רעבים. הם לא אכלו כבר הרבה זמן.
מקס יצר עם כח הצמחים שלו מזון. שניהם אכלו ושבעו. הם
המשיכו אל אגם אוגאמי שבו נמצא כח המים.
כל מי שניסה להשיג את הכח, גל גדול החזיר אותו אל החוף.
זיף חשב שאולי שימוש בכח הצמחים יכול לאפשר למקס
להשיג את כח המים.**

**באגם יש אצות שמגינות על כח המים.
שימוש בכח הצמחים יגרום להן
לשחרר את כח החדש.**

**מקס עשה כפי שזיף אמר לו וקיבל
את כח המים.**

**זיף ומקס חזרו הביתה עם שלושת הכוחות והשתמשו בהם
רק לדברים טובים.**

התיבה האבודה

כתבו אליה ועידן ד1

בשנה הראשונה מאז נוצר כדור הארץ, בעיירה עתיקה, נולד ילד ושמו דקס.

הוא היה ילד נאה ורזה עם שיער בלונדיני בוהק, ועיני טורקיז כחלחלות.

אבא שלו סיפר לו אגדה על תיבה אבודה שיש בה חרב עצומה, גדולה, שמעניקה כוחות על. התיבה נמצאת ביער בלתי נראה המכונה "היער המסתורי". דקס ממש רצה להגיע ליער המסתורי ולהשיג את התיבה האבודה. הוא החליט שהוא יוצא להרפתקה להשגת התיבה.

דקס רץ לאבא שלו ואמר לו בפתאומיות "אבא, אני רוצה להשיג את התיבה האבודה!". אביו ענה לו "מה פתאום! אני לא רוצה שתסכן את עצמך!".

דקס התעצבן ואמר "בבקשה אבא, אני אשמור על עצמי". אחרי זמן מה אביו השתכנע ודקס צעק "יש!" המסע התחיל...

דקס ארז מזוודה גדולה עם כל הציוד שהוא צריך: בגדים, אוהל, מים והדבר הכי חשוב: כריך עם פסטרמה! אביו בכה כשאמר "שמור על עצמך, בני." הבן יצא מהבית בריצה ונכנס לחנות ציוד לטיולים.

כשהוא נכנס הוא ראה בובת ליצן שאמרה: "שלום לך, אני הנשק הכי טוב! לה לה לה". דקס התפקע מצחוק וחשב לעצמו "חיחי, איך בובה ליצן כה חמודה תוכל להיות נשק על!?"

**דקס שאל את המוכר " איזה מוצרים כדאי לי לקנות ליער
המסתורי למציאת התיבה האבודה?" המוכר שאל אותו
"אתה בטוח שאתה הולך ליער המסתורי?! אתה רק ילד!"
המילים הללו פגעו מאוד בדקס אבל הוא האמין שהוא
יצליח.**

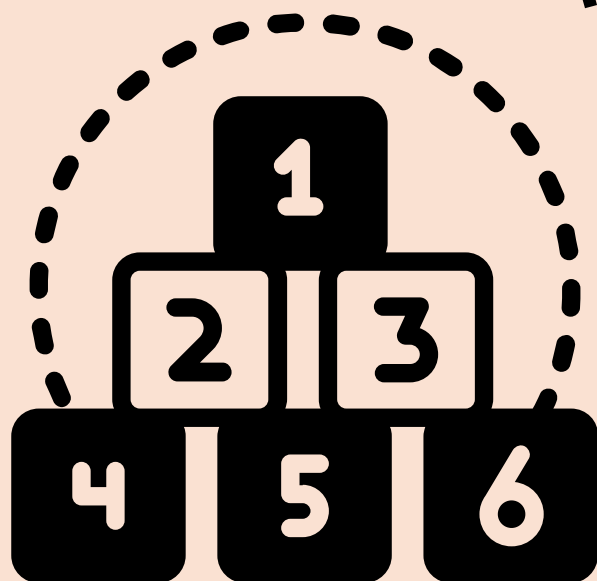
**דקס לקח מהחנות "הפתעות ועוגיות" את בובת הליצן
למרות שהוא עדיין לא היה משוכנע שזה נשק טוב, הוא לקח
איתו משגר חלקיקים ומשקפיים שאיתם
אפשר לראות דברים בלתי נראים.**

אבא של דקס החליט שזה הזמן המתאים לספר לו שהם
ממשפחת מלוכה שחיה שנים רבות ביער המסתורי. הוא בחר
גם לספר לו ששמו האמיתי הוא ... טוב, נראה לי שאפסיק
לספר לכם ספויילרים ולבלבל לכם את המוח.
אביו של דקס קרא לו ואמר לו "דקס, אני רוצה לספר לך סוד
ששמרתי לרגע המתאים לספר לך.
אבא של דקס ספר "123456789" ואז-
"אהההה"

צרח דקס כשדלת מסתורית נפתחה מתחתיו והוא נפל פנימה
יחד עם אבא שלו.

דקס נפל ונפל ונפל ונפל ונפל ונפל ונפל ונפל,
עד שהגיע למטה...החדר היה חשוך.
רק אז אביו סיפר לו הכל.

לאחר 21 דקות ראו פתאום מפלצת מכוערת עם שיניים חדות שנראה שהיא לא צחצחה אותם משהו כמו 1,000 שנה, היא הייתה ענקית ועמדה ליד השער הגיהנום. הם נכנסו בריצה לתוך הגיהנום. הם הלכו להם שם בשקט ובסתר וראו שדים מפחידים את בני האדם. דקס היה רעב אז הוא הוציא כריך עם פסטרמה, ואז ראה משהו מפתיע מתחת לכיסא של השטן.

**הוא ראה מפתח אז הוא לקח אותו ופתח את הכיסא של
השטן וראה את התיבה! הוא לקח את המפתח, סובב סביב
המנעול ופתח את התיבה. הוא ראה את החרב, החרב הייתה
נוצצת. אבל זה לא היה זמן להתבונן בה. הוא שלף את
החרב ואחז בה בחוזקה.
פתאום מלא שומרים (שדים) של השטן הבחינו בדקס ואביו
והחלו לרדוף אחריהם!
דקס הצליח לצאת מהגיהנום יחד עם אביו והחרב של
השטן, והם חיים באושר ועושר עד עצם היום הזה.**

דרקי

כתב יהל דד

פעם...

בממלכה הקסומה חי דרקון שובב בשם דרקי.

**דרקי היה ידוע באהבתו למעשי קונדס וביכולתו לנשום
אש בצורות צבעוניות. יום אחד, דרקי החליט לעשות
טריק מצחיק לשף המלכותי.**

בזמן שהשף הכין סעודה טעימה ליום הולדתו של המלך,

דרקי רץ למטבח והסתתר מאחורי חבית קמח.

עם חיוך שובב על פניו, דרקי ניצל את נשימתו הלוהטת כדי לגרום

לקמח לרחף באוויר. השף לא האמין למראה עיניו כשראה את

הקמח מרקד סביב המטבח.

**"מי יכול לעשות את זה?" תהה השף, מגרד בראשו בבלבול.
בדיוק כשעמד להמשיך לחקור, דרקי לא יכול היה להתאפק
מלצחקק, וצחוקו הסגיר אותו. השף הסתובב ותפס את דרקי
בידיים אדומות, או ליתר דיוק, אדומות-כנפיים!
"דרקי, אתה נבל קטן!" קרא השף, מנסה לא לצחוק. "באמת
קיבלת אותי הפעם!"**

**דרקי התנצל בפני השף והבטיח
לא לעשות עליו יותר מעשי קונדס.
השף סלח לדרקי, ושניהם צחקו.
מאותו יום, דרקי והשף הפכו
לחברים הכי טובים, ולעתים
קרובות הם בישלו ארוחות
טעימות יחד.**

וכך בממלכה, המתיחה של דרקי הפכה לסיפור מצחיק
שסופר במשך שנים רבות, והזכירה לכולם לצפות תמיד
לבלתי צפוי בממלכה ושקמח יכול לרחף באוויר.

-סוף-

אופק והבן של המלך

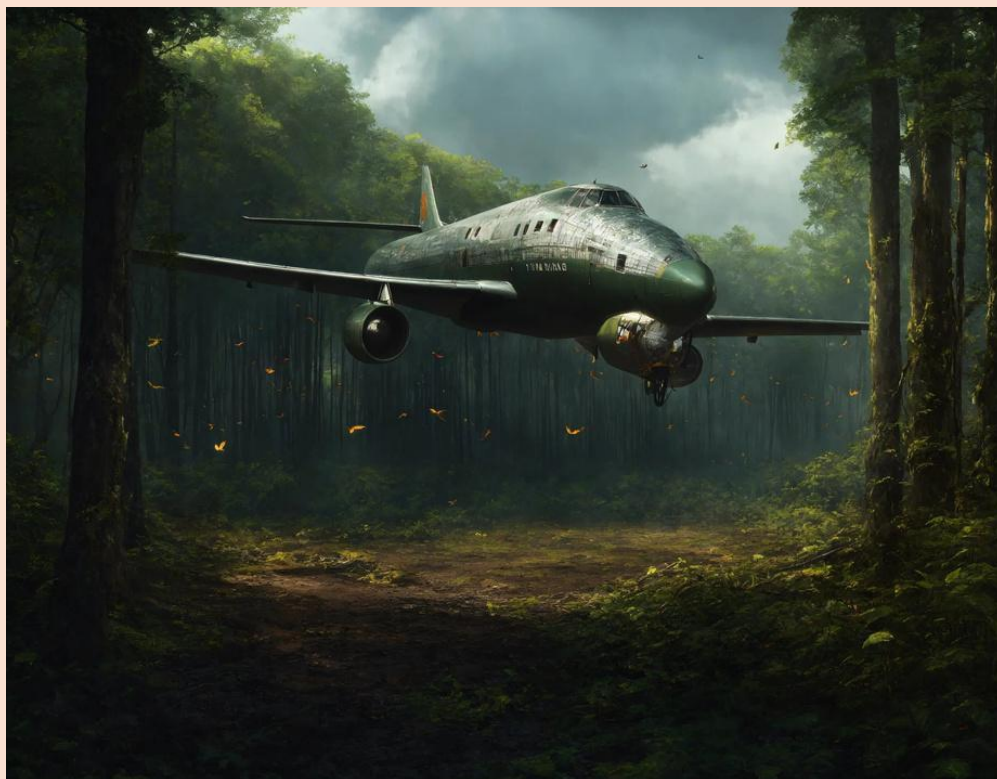
כתב שחר ד3

**פעם בזמן טיסה הטייס היה צריך ללכת לשירותים.
הנווט שישב ליד הטייס ראה ענני סערה והחליט לטוס
תחתם. הוא הוריד את מהירות הטיסה ואז היה במטוס כוח
כבידה גדול יותר.**

**הנווט ניסה להגביר את המהירות אבל לא הצליח.
הנוסעים נבהלו מאוד והתחילו לצרוח. הם חשבו שהמטוס
עומד להתרסק.**

**הטייס ששמע את הצרחות והרגיש את השינוי בכוח הכבידה
מיהר למושב שלו, העלה את מהירות הטיסה והציל את המטוס
מהתרסקות. המטוס נחת בשלום.**

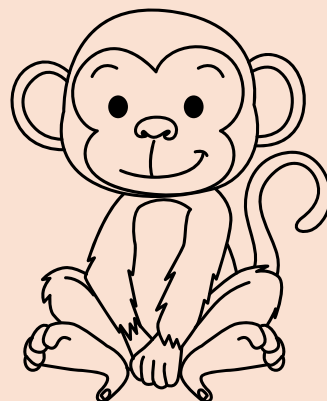
**אבל המטוס לא נחת בשדה התעופה הוא נחת ביער.
מהמטוס ירדה משפחה: אישה, הבעל שלה, והילד שלהם
שנקרא אופק.**

**אופק היה סקרן. כשההורים שלו לא שמו לב, הוא יצא לסיבוב
ביער. אחרי חצי שעה של טיול ביער, הוא מצא קוף. הוא הלך
אחרי הקוף אל תוך היער. השעה היתה מאוחרת וההורים של
אופק דאגו לו, והתחילו לחפש אחריו.
אופק שעקב אחרי הקוף, הגיע לשבט הקופים. באותו זמן הגיעו
ציידים קרוב מאוד לקופים. הקופים פחדו מהציידים והשמיעו
קולות חזקים. הציידים נבהלו וברחו.**

כשהקופים נרגעו הם גילו, שחטפו את הבן של מלך הקופים.
הם יצאו מהיער אל מרכז העיר הגדולה של בני האדם,
והתחילו לתקוף אנשים שהיו במכוניות שלהם.
הם נכנסו לחנויות, הרסו אותם ולקחו בני אדם בשבי ליער.
הקופים השתלטו על כל העיר והחזירו את הבן של מלך
הקופים ליער.
אופק שהצטרף לקופים שהגיעו לעיר הגדולה התעייף וחזר
להורים שלו.

-סוף-

המלחמה הגדולה

כתב שי ד3

פעם ביוון היתה חבורת ילדים שהציקה לכל תלמידי בית הספר. אף אחד לא אהב אותם ולכן הילדים חזרו בכל יום הביתה כשהם בוכים.

אחד מהילדים הבוכים היה מממלכת הקור.

**פעם, אחרי הלימודים בבית הספר, הגיע אדם בעל שיער אדום,
שהוא סימן ההיכר של אנשים מממלכת האש.
האיש היה לבוש בסרבל של טייס וכובע מפחיד.
הוא היה הטיס של ממלכת האש.**

**האיש עקב אחרי חבורת הילדים שהייתה בדרך הביתה מבית
הספר. הוא זיהה את הילד שהוא מחפש כי היו לו סימנים
מוזרים על הרגליים הצוואר והידיים.**

כאשר כל הילדים התפזרו לביתם, הטייס ירה חץ הרדמה שפגע בילד והרדים אותו. הוא תפס את הילד ומשך אותו לכיוון המטוס, וטס לממלכת האש.

הטייס והילד הגיעו לממלכת האש. הילד התעורר והמלך שאל את הילד שאלות על מקומות שונים בממלכת הקור. כמה ימים אחר כך המלחמה התחילה...

**במלחמה הזאת ממלכת הקור כמעט חוסלה, אבל גם ממלכת
האש איבדה חלק גדול מהאנרגיה שלה מכיוון שהשתמשה
בהרבה ממנה. בהתקפה האחרונה שבמלחמה ממלכת הקור
הפתיעה. ממלכת הקור ריכזה את כל האנרגיה שלה וסיימה את
המלחמה אחת ולתמיד.**

**האנשים מממלכת הקור חששו שהילד מת.
הם שמחו לגלות שהוא חי.
הם הצילו אותו ומאז ממלכת הקור לא היתה צריכה יותר
להילחם. הילד חזר לביתו ולבית הספר שלו.
חבורת הילדים המציקים, הפסיקה להציק אחרי המלחמה
הגדולה.**

אקדמיית וייל וארבעת היסודות

כתבו: דייני ד2, שירה ורונה ד3

אקדמיית וייל היא אקדמיה שמחולקת לארבע יסודות : מים, אדמה, אש ואוויר. האקדמיה מפוזרת בארבע ארצות שונות: בצרפת מלמדים את השליטה ביסוד המים, בניו יורק מלמדים את השליטה ביסוד האש, ביפן מלמדים את השליטה ביסוד האוויר ובמצרים מלמדים את השליטה באדמה.

**בין האקדמיות יש תחרות מי זוכה בפרס השנה לרשעות.
ועכשיו אחרי שהבנתם את הבסיס תכירו את הדמויות:
כרמן היא הדמות הראשונה היא שולטת ביסוד האש.
ההתמחות שלה היא פריצה והעלמות.
ונטיל שולט ביסוד האוויר. ההתמחות שלו היא צ'יטים הוא
האקר שיכול לעשות הכל בעזרת טכנולוגיה.
דרגון שולט ביסוד המים. ההתמחות שלו היא נהיגה בכבאית
בצורה מושלמת (לפחות למרוץ מכוניות...)
ודינו שולטת ביסוד האדמה. ההתמחות שלה היא בעיקר
ספורט (היא יודעת לרוץ מהר, לטפס מהר ועוד...).**

בואו נחזור לתחרות באקדמיות.

כל אקדמיה בחרה מתמודד שיבנה את הפריט לתחרות ושיציג אותו לאקדמיה המרכזית:

כרמן בנתה את הטרמפולינה שמקפיעה אותך לחלל, ונטיל בנה

תותח קונפטי שהוא מפוצץ חצי עולם, דרגון בנה את גלגל

ההצלה, שהוא לא כל כך מציל. כשנכנסים לגלגל ההצלה הוא

הופך לטיל, ומתפוצץ ביחד עם הבן אדם. ההמצאה האחרונה

המחשמלת, היא ההמצאה של דינו: אודם מחשמל. ברגע

שמפעילים את האודם הוא מחשמל כל מי שברדיוס קילומטר

ממנו.

**אבל מה שהמתמודדים לא ידעו זה
שהאקדמיה המרכזית שארגנה את
התחרות, תשלב את כל ההמצאות,
ותיצור המצאה מטורפת וחזקה כל
כך שיכולה להשמיד את העולם!**

**שמוליק המדען הראשי אמר: "ניקח
את ההמצאות שלכם ונחליט בסוף
מהי ההמצאה המנצחת!"
ליין המדענית אמרה: "עכשיו לכו
לאקדמיות שלכם, התשובה תשלח
בעוד שבוע".**

אחרי חצי שבוע...

לין: "יופי ההמצאה מוכנה רק נשאר לחכות לסוף השבוע".

שמוליק: "אין לי כוח לחכות לסוף שבוע!"

לין אמרה: "אפשר להודיע עכשיו, אם אתה רוצה."

שמוליק צעק: "אני ממש אבל ממש רוצה!"

ווצאפ אקדמיות:

לין: "שלום לכם אקדמיות יקרות לאחר חשיבה משמעותית

החלטנו שאף אחת מהאקדמיות לא תקבל את התשובה שהיא

כל כך רצתה (האם האקדמייה מנצחת) ובזאת החלטנו

שההמצאות נשארות אצלנו."

אקדמיית צרפת: "מה זה השטויות האלה?"

אקדמיית יפן: "גועל נפש."

אקדמיית ניו יורק: "אני בשוק אני בהלם אני המומה."

אקדמיית מצרים: "חמין בפיתה זה טעים?"

שמוליק: "תמודדו, אבל כן חמין בפיתה זה אכן טעים."

בום!!!!

בכל העולם נשמע בום ענקי, העולם הושמד! כל חלקיקי כדור הארץ התפזרו בחלל ויצרו 4 כוכבי לכת חדשים, שכל אחד מהם בגודל רבע מכדור הארץ ובכולם יש את צורכי הקיום לחיים חדשים. אם אתם שואלים איך? את זה תגלו במועד אחר.

המורה שלי מפלצת

כתבו: יהב, ליאור ונבו ד1

בארץ ימבה-לה היו שני ילדים וילדה אחת שעלו לכיתה א והיו להם כוחות-על. הם השתתפו בשיעורי יוגה.

בשיעור יוגה הראשון אף אחד לא ידע שיש להם כוחות על. אבל הילדים לא ידעו שהמורה ליוגה יכולה להפוך למפלצת...

לילדה לוגה שעלתה לכיתה א' היה שיער בהיר שאספה אותו בשתי קוקיות גבוהות. היא אהבה להסתובב ולהלך יחפה בחוץ. מושיקו היה חבר של לוגה. הוא היה כהה עור ורזה, בעל גובה בינוני, והיה לו שיער שחור ומתולתל. שמוליק היה חבר של מושיקו, אח של לוגה והוא אהב לעשות מדיטציות. מרחוק מי שהיה רואה את שמוליק ואת לוגה, היה יכול להתבלבל ביניהם. שלושת הילדים למדו עם המורה ליוגה - חנה'לה.

יום אחד, כאשר לוגה, שמוליק ומושיקו יצאו להפסקה, קרה דבר מוזר ממש: נשמעה אזעקה. הילדים פחדו והלכו מהר אחרי כל ילדי בית הספר שידעו היכן הממד. אחרי עשר דקות הם יצאו ונשמעה שוב אזעקה. החתוט ירו טילים ורקטות על ארץ ימבה-לה. לאחר יום/יומיים היה שוב ירי של הרבה טילים ורקטות. לוגה, שמוליק ומושיקו כבר ידעו איפה הממד ונכנסו לשם לבד.

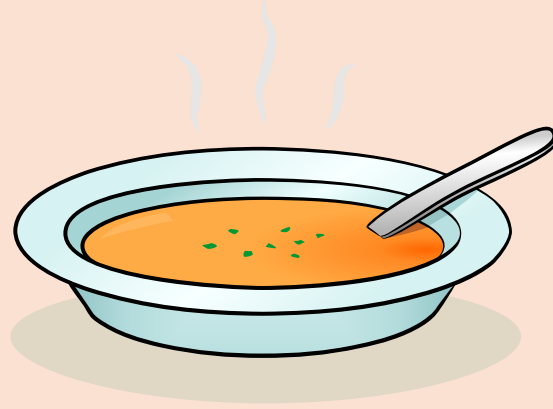
**המורה ליוגה חנה ל'ה, היתה בעלת שיעור שחור, עיניים ירוקות,
אוזן כחולה, וגוף רזה. היא לבשה חולצה צהובה ומכנסיים
ירקרקים.**

**אחרי שנכנסו לממ"ד נמשך השיעור. ושלוש הילדים ראו
שהמורה מתנהגת באופן מוזר. היא הפכה לירוקה והעיפה
מזרונים על ילדים.**

**אחרי שעות בית הספר, לוגה הלכה לספר למנהלת שהמורה
הפכה למפלצת. המנהלת ביקשה לתת למורה כדור הרדמה כדי
שהיא תרדם ותחזור לדמותה האנושית.**

הילדים הכינו למורה מרק שהוא המאכל האהוב עליה. המורה
טעמה מהמרק שבתוכו היה כדור ההרדמה . היא
נרדמה. שמוליק ומושיקו טפטפו לפיה של המורה 3 טיפות
מתרופה מיוחדת. המפלצת יצאה מגופה והילדים שמחו.

THE LEGEND OF THE LIVING KEBAB

RUN, KEBAB, RUN!

הקבב ואבא

כתבו עילאי יהב איתי דד

**פעם אבא יניב קנה חבילת קבב וצלה אותו.
הוא לא הצליח לאכול את כל הקבבים. אחד נשאר על
הגריל.**

**הגיע הלילה והקבב התעורר לחיים.
הקבב ירד מהגריל והתחיל להסתובב בבית, עד שהגיע
לחדר של האבא. הוא פתח את הפה וניסה לנשוך את אבא
של רון.**

ואז-

אבא התעורר.

**הוא היה בטוח שלקח את הקבב
איתו אחרי הארוחה.**

**הוא קם והחזיר את הקבב
למקפיא ושם הקבב קפא מקור.**

כשהגיע הבוקר האב פתח את

המקפיא בשביל להוציא את

הקבב.

**אבא שם את הקבב על המחבת כדי לחמם אותו בשביל
הילדים שלו. הילדים של אבא יניב ניסו לאכול את הקבב,
אבל אז הקבב ברח מהצלחת וחזר למנגל.**

הקבב צרח.

**יניב שמע את הצעקה וגילה שהקבב חי.
אבא בדק אם הקבב הוא זה שצרח. אבא היה מאוד מופתע
ומבוהל. הוא החליט ללכת לישון כדי להרגע.**

**הקבב התהלך בבית עד שהגיע לחדר של יניב ושם צרח
תתעורר!!!**

**יניב קם וגילה שכל העולם בסכנה בגלל חבורת השניצלים,
והקבב מזהיר אותו ומציע לו להתכונן למלחמה.
הקבב סיפר להם שהדבר שחבורת השניצלים הכי שונאים הוא
שמן חם!**

**כעבור כמעט שבועיים דפקו בדלת חבורת השניצלים.
אבא נבהל ואמר למשפחתו להתארגן למלחמה. הקבב אמר אני
אעזור לכם. אבא יניב פתח את הדלת וגילה שזה טכנאי מזגנים
שבא לתקן את המזגן. הוא שאל אותו אם הוא ראה שניצלים?
הטכנאי לא הבין מה הוא רצה ממנו.**

**הטכנאי תיקן את המזגן והלך.
אחרי כמה דקות דפקו עוד פעם
והאב חשב שהטכנאי שכח משהו.
הוא פתח את הדלת וגילה שזו
חבורת השניצלים!!!**

הקבב שמע אותם ושפך את השמן החם עליהם. השניצלים צרחו!!! האב סגר מהר את הדלת וחימם מהר עוד שמן. אחרי כמה דקות הם דפקו שוב בדלת. אבא יניב ראה את השניצל הגדול ושפך עליו שמן רותח. השניצל צרח. התחילה מלחמה בבית. הבית התבלגן ממש. אחרי זמן מה השניצלים הכריזו על הפסקת אש והמשפחה לא הסכימה אכלה את השניצלים. האב קם וגילה שכל זה היה חלום.

סוף יום של גיהנום

כתבו שני ואיה ד1

בואו נכיר את הדמויות

דניאל הקפטנית בחבורה:

**מנהיגה, חכמה, חרוצה, מנגנת בפסנתר,
יש לה שיער גלי שחור ארוך, צבע עור לבן,
עיניים חומות והיא גם רזה.**

**היא החברה הכי טובה של לינוי.
והיא ממש לא אוהבת קלמנטינה!
היא מטופ 5 הכי עשירים בעולם
דניאל בת 13 וחצי.**

עדן החזק בחבורה:

**הוא חתיך מהיר וספורטיבי
יש לו שיער חלק חום, הוא רזה, חזק ומאוהב
בילדה בשכבה מתחתיו. קוראים לה לורה.
ויש לעדן משקפיים, והוא אוהב מאוד קלמנטינות.
עדן בן 14.**

**לינוי המסתורית בחבורה:
היא יפה, יודעת לשכנע,
מתקשה בלימודים, מצחיקה,
עושה שטויות, והיא החברה הכי טובה
של דניאל.
לינוי בת 13 וחצי.**

**עומר הגאון בחבורה:
הוא לא חזק, יודע לדבר ב-10 שפות,
עומר יודע לנגן על 8 כלי נגינה, והוא המציא
את הרובוט האנושי הראשון בעולם
והוא אוהב להתחכם ולהתחצף.
יש לו עיניים ירוקות, ומשקפיים מיוחדים, הוא רזה,
עם שיער מתולתל בצבע בלונד,
עומר בן 12 (קפץ כיתה)**

**המנהלת רחמים:
היא עצבנית, מסודרת, אוהבת להעביד ילדים
בפרך.**

**היא מכורה לקפה ואין לה בן זוג.
אוהבת לרקוד סלסה,
רזה, עם עיניים בורקות, היא גבוהה
עם חיוך שישאר לכם בסיוטים!
יש לה שיער שחור כלילה.
המנהלת רחמים בת 32.**

**תכירו את חבורת א.ל.מ.
ראשי תיבות של: אנחנו לא מסודרים.
למה בעצם אנחנו לא מסודרים? בואו נחזור להתחלה...
היו היה פעם... בעצם זה קורה עכשיו היו היה בהווה!
בית ספר ששמו רותחים בית ספר מסודר.
רוקדים שם בלט, מנקים, מסדרים, וחבורת א.ל.מ.
לא כל כך אהבו לנקות ולסדר. וגם לא במיוחד אוהבים את
המנהלת רחמים, (היא בכלל לא רחמנית!).**

**יום אחד לדניאל היה רעיון .
בהפסקה דניאל סיפרה את הרעיון לחבורה:
"בואו ניקח את המפתחות של בית הספר, ניכנס בלילה לשם
ונעשה בלאגן!". "כן יהיה כיף נביא ספריי ונצייר גרפיטי על
הקירות של בית הספר" אמרה לינוי.
"בואו ניקח את המפתחות עכשיו, נו זאת ההפסקה האחרונה!"
אמר עדן.**

**לינוי אמרה: "נעשה את זה עכשיו בואו ניקח את המפתחות."
עומר נכנס למצלמות האבטחה וניסה לפרוץ את הקוד,
כשבנתיים דניאל ולינוי חיפשו את המפתחות.**

**עברו עשר דקות ועדן ראה
את המנהלת הולכת עם כוס
קפה (כבר ציינו שהיא מכורה?)
עדן צעק "איזה יום יפה היום"
(הוא שמר על הדלת ובדק אם
המנהלת באה).**

**לינוי מצאה את המפתחות ואז המנהלת הגיעה.
הם התחבאו מתחת לשולחן עד שהיא תצא מחדר המנהלת.
צלצול. הילדים רצו לכיתות לשיעור האחרון.**

**השעה הייתה 9 בערב. הם נפגשו בפתח השער של בית הספר.
כל חבורת א.ל.מ.**

**דניאל אמרה: "הגיע הזמן בואו נתחיל בבלאגן!"
הילדים נכנסו לחדר מדעים וראו ספר מוזר. על הספר היה
כתוב "לא לגעת".**

**היה ברור שהם יפתחו את הספר...
היה שם מתכון למשקה מוזר מאוד, הם רצו להכין את
המשקה.**

**דניאל אמרה: "חברים עוד רגע שש בבוקר
עוד מעט פותחים את בית הספר חייבים לחזור!"**

**רוצים לדעת מה היה ההמשך?
מה קרה לילדים? מה הם גילו?
את זה תקראו בפרק הבא.**

תם ולא

נשלם

תשפ"ד